

ARCHIV - VZPOMĚNKY NA TÁBOR - 1.

Pondělí, 06. února 2017

Před dlouhými deseti léty mi někdy tenátek a tenátek odpovídalo na zadanou otázku: "Jaké máte vzpomínky na dětské tábory?" A tak jste si tehdy, před deseti léty, mohli říct následující vtipné a milé otázky. Protože by byla škoda je nechat spát v hlubinách internetu, a protože tu i mnoho z vás tehdy nebylo, rozhodla jsem se je znovu publikovat. Takže dnes začínáme první vzpomínkou...

Dětské tábory? Na ty se nedá zapomenout! Byla jsem sice jen na dvou, ale i tak je považuju za významný milník v mém životě. Bylo to v mém raném věku poprvé, kdy jsem byla delší dobu mimo domov a tzv. bez maminky. Přeci jen jako dítě vesnické jsem tolik nepotřebovala vypadnout do přírody, ale spíše se otrkat ve větším kolektivu. Paměť už mám milosrdnou, přebarvenou různou barvou a tak jsou i tyto vzpomínky prohřáté sluncem a dobrodružstvím. Dokonce mám z tábora i jednu fotku "nás holek, co jsme spolu chodily". Usmívá se z ní na mě rozčuchaná amazonka v oblíbeném oranžovém spartakiádním dresu (nosila jsem ho dokud se na mě nerozpadl). Díky táboru jsem na většině ponožkách a spodním prádle měla vyřezané známky (nosili jsme většinou stejné) a v rodinném kufru byl dlouho nalepený už vybledlý seznam věcí, co mi bylo nabaleno a co musím dovézt zpátky. Pamatuji si na sluníčka a prasátka - udílovaná podle stupně bordelismu, kterého se nám podařilo dosáhnout - samozřejmě, před nastoupením táborem, aby to bylo výchovné a společnosti ku prospěchu. Vlastně jsme byli podřízeni udržování v tempu (kromě poledního klidu) - asi, aby nebyl čas na vymýšlení geniálních plánů. Minimálně první týden se mi ani moc nestýskalo a napsat pohled domů mě napadlo až po tom, co jsme dostali úkol. Většinou se ve mně ta mámina holčička probudila až při večerním nástupu, kdy se rozdávaly věci z domu. V ten okamžik hrdinství skončilo a se zatajeným dechem jsem čekala, jestli padne i moje jméno. Samozřejmě po příchodu dopisu od mámy už jsem chtěla domů a už se mi moc stýskalo a já to tu nevydržím ješitně tak dlouho... uměly jsme se v těchto náročných navzájem krásně povzbuzovat a to se to pak brečelo... Nezapomenutelným se pro mě stal velký závod - orientační běh lesem. Byli jsme rozděleni do skupin většinou, aby i nad námi malými byl nějaký dohled a dostali jsme instrukce během zájezdu po vyznačené trase (žluté fáborky na stromech), samozřejmě, co nejrychleji, abychom to do oběda stihli. Zájezdu jsme měli opravdu jako o závod, ale terén byl čím dál tím obtížnější - už se nedalo mluvit o cestě, ale spíše o šplhání mezi stromy. Po strávených dlouhých dobách, kdy jsme jen šplhali a táhli nohy za sebou, bez varování skončilo značení na stromech a nám došlo, že se někde stala chyba. Po chvíli povalování v trávě a po jídání věcí, co les dal, zaveleli starší, že se vrátíme. Dodnes mám pocit, že to byly kilometry a kilometry co jsme nachodili, než jsme uslyšeli halekání v lese, jak nás většinou hledali. Samozřejmě jsme dostali za úkol, co jsme provedli, že se touláme po lese, že závod už dávno skončil atd... - co se do nás věšelo, a ze všech stran. Pokoušeli jsme se hájit, že byly naše rozvěšené fáborky, ale to nám moc nepomohlo - většinou ostatní přece došli. A tak s ostudou zpátky do tábora, za trest bez oběda (byly už 3 hodiny odpoledne!). Až později jsme se dozvěděli, že s vedoucí vrátili na to značení podívat a zjistili, že jsme se šplhali z vodní trasy a utíkali podle označených stromů na kácích (páskami stejné barvy). O to víc jsme to cítili jako velkou káňu spáchanou na nás - i proto, že k obědu tehdy byla krupicová kaše - takže šlo o opravdu velkou káň. Řekla bych, že tato traumatická událost mě natolik poznamenala, že kromě většiny vzpomínek, zážitků a dobrodružství, které jsem si z tábora odnesla tímto ve mně probudila schopnost ušlechtilou a velmi ceněnou - orientační smysl. Dnes už ze zásady nechodím po vyznačených cestách - šlo by nikdy neví, jestli tu před ním nebyli dělovci - a neztrácím se před obědem, zvláště když má být krupicová kaše... Saffron